

Obecní noviny

Vydává nepravidelně Obecní úřad Dobříň

21.12.2007

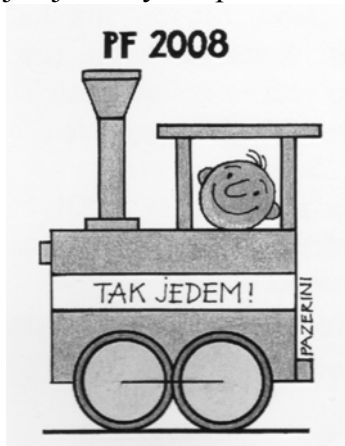
OBSAH :

- 1... Vesnice roku 2007
- 2... Rozhovor Marie a Josef Kocourkovi
- 4...60.výročí otevření světničky J.Hory
- 6... Sběrka, sběr železa, kronika
- 7....Kácení dřevin mimo les
- 7....Obytná zóna zákon 361/2000Sb
- 8... Z Kabátovy vily do Johannesburgu
- 8....Začátek a konec prázdnin
- 9... Strašidelná sobota
- 9... Jak se žije na okraji Roudnice
- 10...Od dubna do října jen sedm much
- 12... Recepty z Babince

PF 2008 až na vánočním koncertu

Každý rok se těším na Vánoční koncert. Je to příležitost podat jeden druhému ruku a ohlédnout se za uplynulým rokem. Je to také období, kdy si dáváme dárky a osobní cíle.

Většinou najdete naše cíle i v obecních novinách a malé blahopřání i v této části novin. Na konci příštího roku pak budeme hodnotit jak jsme byli úspěšní.

Letos bych Vám svoje malé přání chtěl předat na závěru koncertu, který se koná 23.12.2007 od 17.00. Protože bývá vždy zima, vezměte sebou především teplé boty a teplé oblečení, ať vydržíte až do konce. Na konci je připraveno malé překvapení. Každý dostane tento malý dárek na klopu kabátu a více již neprozradím.

Miroslav Kvintus

VESNICE ROKU 2007

Již tradičně proběhla v Ústeckém kraji soutěž „Vesnice roku“ jejímiž vyhlášovatelé jsou Spolek pro obnovu venkova, Svaz měst a obcí, Ministerstvo pro místní rozvoj a Ministerstvo zemědělství. Na krajském kole dále spolupracoval Ústecký kraj a hodnotitelskou komisi tvořili zástupci těchto organizací a úřadů. V letošním roce se do krajského kola přihlásilo 9 obcí oproti loňskému roku, kdy bylo přihlášeno 19 obcí. Jedním z přihlášených byla samozřejmě i naše hezká Dobříň.

Cílem soutěže je snaha povzbudit obyvatele venkova k aktivní účasti na rozvoji svého domova a upozornit veřejnost na význam venkova.

Při hodnocení jednotlivých obcí komise posuzovala následující témata :

- obec a její dokumenty
- společenský život
- aktivity občanů
- podnikání v obci
- občanskou vybavenost
- péči o veřejné prostranství
- péči o krajinu

18.června 2007 komise navštívila i naši obec.Předložili jsme k nahlédnutí kroniku,fotogalerii z kulturních akcí,sběrů,sázení stromků,přednášek a na otázku „tak nám něco řekněte o vaší obci se pan starosta rozprávěl o stavbě silnic, o akcích které se uskutečnily i o těch které plánujeme do budoucna uskutečnit,o dětech.....

Závěrem jedna členka komise prohlásila (kantorka),že takhle dlouhý a souvislý projev už dlouho neslyšela.Samozřejmě jsme komisi provedli naší obcí a ukázali jim místa na které jsme sázeli,jako je například naše krásné Zátíší,Husí rynek,dětské hřiště ,autobusovou zastávku (v té době ještě čistě vymalovanou ,dnes už opět okopanou s otisky bot po zdech.)

Vyhlášení výsledků soutěže se konalo v obci Vědomice, která získala v krajském kole Zlatou stuhu a postoupila do celostátního kola.

Oranžovou stuhu za spolupráci obce a zemědělského subjektu získala obec Horní Podluží.

Dále byl udělen diplom :

- za vzorné vedení obecní knihovny obci Horní Podluží .

- za vzorné vedení kroniky obec Mnetěš

Naše obec získala mimořádné ocenění za komplexní přístup při péči o veřejné prostranství, k tomuto ocenění jsme získali i šek na 20 000,-Kč.

Samozřejmě si tohoto ocenění velmi vážíme a určitě bychom se chtěli této soutěže účastnit i do budoucna .Jak se nám v naší obci žije není jenom o tom ,jestli máme hezké fasády a nové silnice , ale hlavně o tom ,že mluvíme se svým sousedem a jsme schopni vzájemně si naslouchat a pomáhat.
Šárka Mrázková

Po 47 letech trvalého pobytu na Kalešově změnili své bydliště a jsou šťastni. Potkáte je s hůlkou v ruce a úsměvem na tváři. Mají rádi kytičky. Vzpomínky na práci která je bavila a kterou milovali. V novém domově. Vyprávění rodičů 5 dětí.

Marie a Josef Kocourkovi

Kdykoliv potkám paní Kocourkovou, vidím usmívající se babičku s dvěma francouzskými

hůlkami. Vždy slyším slovo, které bych přál slyšet každému starostovi. Spokojenost, radosti ze života. Jedné listopadové neděle odpoledne jsem si udělal čas a navštívil tyto manželé, abych se jich zeptal, jak se kdysi žilo a jak se jim u nás líbí.

1. Paní Kocourková, odkud pocházíte a kde jste se vzali na Kalešově.

Původem jsme ze Sukorad, odsud jsme se přestěhovali do Brníkova a od roku 1959 jsme šli za prací a bydlením na Kalešov. Na Kalešově byl Státní statek Roudnice – hospodářství Kalešov. Já tam pracovala jako krmička a dojička a manžel jako zootechnik. Vychovali jsme tam 5 synů – Pepík, Vašek, Petr, Milan, Pavel.

2. Jak se bydlelo na Kalešově

Tehdy na Kalešově bydlelo 6 rodin. My měli 2 cimry, koupalo se v dřevěných neckách a pod postelí jsme měli kompoty. Všude jsme chodili pěšky. Statek původně Lobkovický měl chlévy, kolem byly pastviny. Ve statku byl rybník s vodotryskem s brodem pro koně, kolem samé růže. Chovali jsme pro svoji potřebu snad vše, co se dalo. Slepice, kachny, prasata, krůty. Pamatuji si na krásné stádo krav, které snad poslali v roce 1960 někde s Kanady. Ano, byly to krávy s vysokou doživostí. Bylo to holštýnsko frýské plemeno. Bylo to 49 krav a jeden býk.

3. Jak vypadal Váš pracovní den

Ráno ve 4³⁰ hodin jsem už musela být ve chlévě, pracovali jsme ve dvou, já s panem Josefem Šveřepou z Bezděkova. Do 7 hodin jsme museli mít nadojeno a v 7⁴⁵ hodin už šly holky na pastvu. Vyběhly až k lesu a já na ně vždy zavolala „Holky domů“. A všechny přišly ! Každá přesně ke svému žlabu. Musely mít každá svůj vlastní kýbl, kartáč a žinku, tím jsme je čistili. Tyto věci se nesměly míchat. Dojilo se 3x za den. Na jedno nadojení byla plná konev, t.j. 25 litrů. Bylo také i 45. Dojivost záležela na péči o krávy. Když jsme se třeba zpozdili nebo špatně krmili, bylo to pokaždé znát na dojení.

4. Co jste si přivezla na památku z Kalešova

.... vzpomínky. Milovala jsem ty moje holky. Když přišly z pastvy, tak jsme je osušili. Ony měly tak krásnou kůži a když jsme jim podestlali vysoko slámou a ony v ní ležely – tak čist'ounké..... A když na ně napadal prach, otírala jsem je, aby se opět leskly. Taky jsem jim občas prala ocasy ve vodě s jarem, to pak byla nádhera! Občas jsem jim pouštěla rádio a to by jste nevěřili jak ony poslouchaly písničky...

5. Na Kalešově jsou ještě zbytky nějakých hal, co v nich bylo

Tam byla slepičárna, odchovávala se tam kuřata. Celkem 19 tisíc ve dvou halách, za 56 dnů se pak odvážela.

6. A jak to vše skončilo

Po 33 letech to zrušili. Když krávy nakládali, přijeli cizí lidé, klacky je tloukli přes nohy. Já jim říkala, proč to děláte ... (dále beze slov). No a jak se zachovali k těm zvířatům, tak se zachovali i k nám. Oba jsme si jeli pro razítko do občanky a ani nám nepodali ruku. Pak jsem nemohla sehnat práci, až mi paní Svatošová pomohla najít práci v Balírně, kde musím říci, že jsem byla 2 roky a moc šťastná. Manžel pak dělal, - to znáte, tajemníka na MNV v Dobříni 2 volební období. Tehdy byl předseda pan Rážek.

7. Jak dopadl statek

Po revoluci ho Lobkovic prodal panu Tachecímu a Preissovi.

8. Pane Kocourku, Vy jste prožil na MNV v Dobříni 2 období, pak při Vašem odchodu do důchodu byla obecní samospráva zrušena a Dobříň byla integrována pod Roudnici n.L.. Jak na tu dobu vzpomínáte

Odešel jsem do důchodu: Když jsem pak navštívil Dobříň, nebo mi kamarádi říkali, běž se tam podívat, co tam postavili, tak jsem si jenom povzdechl. My jsme měli na rok na všechno jen 250 tisíc. Největší akcí, kterou jsem tam zažil, byla kanalizace. Vzpomínám, jak jsme to lepili ... brigády a brigády, shánění materiálu, abych dostal

roury, musel jsem vždy něco přinést. Většinou to bylo červené ze zámku. Vždy to táhli jen někteří obětavci o sobotách a nedělích. Pan Poštołka, Černý, velkou pomocí byl pan Křivan, jezdil traktorem v OSP a to byla opravdu pomoc. Dnes je vše jinak, vůbec to nemohu pochopit. Vůbec bych tomu ani nerozuměl.

9. Když jsme v roce 1989 získali opět samostatnost, hledali jsme doklady, pozemkové knihy, majetek obce – nic jsme nenašli.

To se ani nedivím. Těch dokladů, které jsem musel předat, bylo hodně. Prý to skončilo někde ve městě ve sklepě.

10. Proč jste se rozhodli odejít z Kalešova

Pan Lobkovic prodal statek a nový majitel měl své plány a my do nich nepasovali. Voda nám tekla jen 20 minut denně ... a mnoho dalších věcí na které chceme zapomenout. A tak jsme se obrátili na svoji obec, kam Kalešov patří a od 27. prosince loňského roku jsme v obecním bytu v Dobříni V Zátiší. č.p.13.

11. Jak se Vám tu bydlí

Jedním slovem ... my jsme tak šťastní ... říká paní Kocourková. Moc, to je slabé slovo. Když nám pan starosta s paní Mrázkovou předávali byt, dostali jsme bílý brambořík v květináči na uvítanou. Jako by věděli, že mám ráda kytičky. To bylo tak hezké a už žádné problémy.

12. Jak Vás přijali naši lidé

Moc dobře, potkáváme staré známé a nové poznáváme. Když jsem šla jednou na procházku u Labe, zlomila se mi hůl. Seděl tam rybář ... (nemohu si vzpomenout na jméno). Posadil mě do té své rybářské židle, odběhl opravit tu hůl a dal mi ji a pak mi druhý den opravil i tu druhou. To bylo moc milé. A nic si za to nevzal!

Tady v domě se sice známe, ale mladí mají své zájmy a tak si mnohdy vyměníme jen pohledy nebo pozdrav. Až na malého Jarouška. Ten vždy přijde a řekne „Čau babi“. A opravdu, během hovoru se někdo mihl před oknem, za chvíli zazvoní zvonek a vešel malý klučina. Pan Kocourek mu dal

malý perníček. Klučina si sedl vedle paní Kocourkové a poslouchal.

13. Paní Kocourková, pane Kocourek, kdyby jste měl být dnes starostou, co by jste změnili ?

p. Kocourková – já bych chtěla, aby si třeba lidi v našem domě sedli před dům a povídali si ...

p. Kocourek – já bych už tomu nerozuměl. Všechno je jinak.

Děkuji za rozhovor Miroslav Kvintus

60.výročí otevření světničky Josefa Hory

Prší a prší....

Obloha zahalená v mraky sesílá déšť na kraj pod Řípem. Chceme na prostranství před domem Josefa Hory oslavit 60. výročí otevření básnickovy rodné světničky nositelem Nobelovy ceny za literaturu Jaroslavem Seifertem v sobotu, dne 29. září 2007 ve 2 hodiny odpoledne.

Účinkující a hosté se sjíždějí Taťjana Medvecká a Vladimír Merta se uchylují do pamětní světničky, kde na ně působí atmosféra básnickova rodiště. Dětský pěvecký sbor Cvrčci se svou dirigentkou zkoušejí svůj repertoár nahoře v chodbě domu. V klenutých místnostech přízemí se podává guláš, káva a koláčky.

Déšť ustal....

Šárka Mrázková a Romana Staňová přemlouvají Vladimíra Mertu, aby své vystoupení přesunul ze světničky na podium V Zátíší , kde jsou již připraveny lavice pod baldachýnem větví kaštanů a lip. Do světničky se nemohou vtěsnat přítomní.

Zahájení

Praprasynovec Josefa Hory, Vladimír Pušman, vítá účinkující i obecnstvo. Mezi účinkujícími jsou: Taťjana Medvecká, členka činohry

Národního divadla v Praze

ing. arch. Vladimír Merta, hudební skladatel a textař

Cvrčci, dětský pěvecký sbor pod vedením Ilony Bendové

ing. Vladimír Pušman, praprasynovec Josefa Hory

Ponožky pana Semtamťuka, muzikanti Jan Zajíc, zvukař

V obecnstvu jsou přítomni:

Paed.Dr Eva Bulasová, místostarostka Městského úřadu v Roudnici nad Labem

Ing. Zdenka Horecká, vedoucí odboru školství, kultury a sportu Městského úřadu v Roudnici nad Labem

Šárka Mrázková, místostarostka Obce Dobříň

Romana Staňová, předsedkyně kulturní komise Obce Dobříň

Mgr. Jaroslav Král, ředitel Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici nad Labem

PhDr Jana Vacková, novinářka

Rodina Horova - vnučka básnickova, MUDr Renata Paroubková s manželem Janem a dcerou Sylvíí, neteř ing. Dagmar

Tomanová s dcerou Danielou Činátlovou a vnučkou Markétou Bernáškovou, synovec

RNDr Jiří Hora s manželkou Evou, synovec František Pušman s ženou Olgou a

vnukem Vladimírem a vzdálenější

Horovi příbuzní z Roudnice nad Labem, Říčan, Lišova a Kanady

Občané Dobříň, Mnětěše, Prahy a okolí

Cvrčci cvrčeli

Altán na návsi před Horovým domem V Zátíší se rozezněl svěžími dětskými hlásky. Lidové písně z Podřipska nezapomínají na roudnické myslivce, kteří milují roudnickou panenku. Děti tak oživily kolorit kraje. V dalším programu pak byly poctěny Vladimírem Mertou, který jim nabídl další spolupráci, jak se dočtete dále.

Taťjana Medvecká recituje v Dobříni

" Já píši vám - co mohu více?

Co ještě mohu dodat?

Ted' vím, že máte právo sice
mne pohrdáním trestati,
leč ještě věřím, nešťastnice,
že mne váš milosrdný soud
nemůže přece zavrhnout. -----"

Milostný dopis Taťany Oněginovi z
Puškinova Evžena Oněgina. v překladu
Josefa Hory zněl z úst Taťjany Medvecké
lyricky dojmavě. Herečka Národního
divadla si podmanila svým přednesem
obecenstvo dobříňské návsi, zvláště
dámské publikum, které nešetřilo slzami.
Kouzlo vesnického prostředí s jeho
zákony a příběhy souznělo s celou
atmosférou přírodního prostředí.

Zpěvnost básníka a zpěv hudebníka -
Vladimír Merta

S básnickým odkazem Josefa Hory se
vyrovnal Vladimír Merta již dříve. V
básních "Ulice", "Struny ve větru" a
"Helouan" zněla Mertova melodie, aby
umocnila význam a krásu básnického
slova. Refrain poslední básně svěřil
skladatel přítomným hláskům "Cvrčků",
kteří pohotově zpívali. A nejen to.
Naživo zhudebnil báseň " Píseň" od Josefa
Hory, kterou mu vybrala na místě
Daniela Čínátlová. Navíc zhudebnil i
vítěznou báseň soutěže " Nebe plné
hvězd" od Kláry Novotné, žákyně Základní
školy Jungmannova 660 v Roudnici
n.L.

Udílění cen literární soutěže " Hvězdné nebe"

Diplomy pro všechny výherce v
pastelových barvách kubistického stylu
navržené Jaroslavem Čínátem byly
předávány Šárkou Mrázkovou a Romanou
Staňovou. Hlavními výherci byli žáci
Základních škol Jungmannova 660 a
Školní 1803 v Roudnici nad Labem.
Vítězná báseň Kláry Novotné byla
originálně zhudebněna na podiu . Další
oceněné žákyně, Lucie Havlíčková a
Tereze Šindelářová se nebály postavit na
podium a přednést své básně "
Objevily se hvězdy..." a " Hvězdná
obloha". Mezi oceněnými byli i hoši - Jiří

Hubač a Jan Sedlák.

Kouzlo světničky

Její návštěva patřila k našemu pořadu.
Fotografie, obrazy a obrázky na stěnách
vyprávějí o minulých časech. Horova
babička, Marie Aubková, na nás zhlíží z
fotografie, zatímco Horovu báseň na
její oslavu znají dobříňské děti a rády ji ve
světničce recitují. Stůl
básníkův, na kterém psal své novinové
články i verše, vás láká k zasednutí,
anebo i k podpisu pamětní knihy, která v
sobě na první stránce ukrývá podpis
Jaroslava Seiferta.
Pod bustou básníkovou od akademického
sochaře Mentlíka stojí skříň plná
různých vydání Horových básní, překladů
a próz. Lovecké hodiny a starobylá
skříň, zdobená malovanými květinami a
ptáčky, dodávají světničce kouzlo
starých dob. Moderna začátku minulého
století je tu zastoupena
novomanželskou ložnicí Horových, černě
natřeným kubistickým nábytkem.
Prohlídka světničky končí fotografiemi z
pohřbu básníka, prvního národního
umělce Československé republiky. Pod
nimi si můžete prohlédnout písemnosti,
vztahující se k Josefu Horovi, mezi jinými
i list z francouzského naučného
slovníku Grand Larousse, kde před heslem
Horacius se nachází heslo Hora i obec
Dobříň.

Oživlá náves.

Mezitím pan Jiří Zajíc přeorganizoval
ozvučení pro pěveckou skupinu Ponožky
pana Semtamťuka, kteří zajišťují náladu
svými písničkami ve stylu folku,
swingu, country i tramské muziky.
Odborně se jejich žánr nazývá
sock-s-ound, přeloženo do češtiny: zvuk
ponožek. Rozvernost jejich písní zní
už z názvů / "Kachna musí plavat, to se
ví", "Od vejplaty k vejplatě", "
Dědeček má narozeniny" , " Do růžova"/ a
diváci nemohli být jejich
vystoupením zklamáni.

Dagmar Tomanová

HUMANITÁRNÍ SBÍRKA

Již druhým rokem se naše obec zapojila do humanitární sbírky pořádané Občanským sdružením Diakonie Broumov. Tato sbírka se uskutečnila 3. a 5. září 2007. Občané mohli přinést letní a zimní oblečení, lůžkoviny, přikrývky.

Diakonie Broumov je nezisková humanitární organizace, která poskytuje materiální pomoc potřebným občanům u nás i v zahraničí a dává práci lidem, kteří jsou jen těžko umístitelní na trhu práce.

Velmi si vážíme ochoty lidí pomoci druhým a i do budoucna bychom rádi s touto organizací spolupracovali.

Šárka Mrázková

SBĚR ŽELEZA A PAPIŘU

V květnu (27.5.2007) a v říjnu (14.10.2007) jsme spolu s dětmi uspořádali sběr železa a papíru. Všichni už si zvykli, že připraví papír a železo před svůj dům a my ho spolu s dětmi odvezeme.

Největší pranice mezi dětmi je samozřejmě o to, kdo bude jezdit na multikáře s Jardou Gabrielem, jednu chvíli jsem měla pocit, že je tam víc dětí, než krabic s papírem.

Takže káry, které jsme měli půjčené od Martina Čulíka zbyly spíš na nás s Romanou a děti jezdily na multikáře s Gábošem!

Při tlačení přeplněné káry v Račické ulici nás neminula poznámka od přátel pana Hájka, kteří tu byli na návštěvě, aby viděli jak se žije na vesnici, (vybrali si opravdu ten pravý den) kdy paní prohodila „u nás na vesnici taky děláme sběr, ale u nás ho dělají chlapi....“.

Co na to říct? Je pravda, že tatínkové u nás tam opravdu chybějí, protože někdy jsou krabice opravdu těžké a taháme je s dětmi, ale jsme rádi i za ty, kteří se pravidelně zúčastňují jako je např. Jarda Gabriel, Jarda Mihulka, snad se to do budoucna zlepší.

Musím i poděkovat firmě Zeross, jmenovitě panu Žižkovi, který nám sběr pravidelně vozí z

Roudnice n.L., nebo třeba babičce Mihulkovic, která nám sběr připravuje až v Kozolupech.

Díky všem, moc si toho vážíme.

V letošním roce jsme sebrali 6700 kg papíru a 1930 kg železa. Celková částka kterou jsme v letošním roce získali je 15499 Kč.

Tyto finanční prostředky použijeme na dovybavení dětského hřiště a budeme rádi za jakékoliv náměty od rodičů, zejména maminek, které s dětmi tráví na hřišti nejvíce času

a mohly by nám poradit, čím naše hřiště vylepšit.

Šárka Mrázková

Všeobecně o kronice

Vedení obecní kroniky patří neodmyslitelně k činnostem, které tvoří agendu obce. Zaznamenávání místní současnosti pro budoucí generace je krásnou, přesto z mnoha pohledů nevděčnou prací, kterou musí obec povinně vykonávat na základě zákona. Kronika se stala jedním z kritérií pro hodnocení v soutěži „Vesnice roku“ a je součástí identity obce. Kronika má mít svůj řád, úpravu a má být věrným nezkrslujícím zrcadlem života obce ve všech jeho složkách, mravním svědomím účastníků a pramenem spolehlivého poučení budoucích pokolení. Co se týče samotného kronikáře, bude objektivní jen tehdy, když zachycuje všechny podstatné a rozhodující rysy společnosti, když se pokouší podat obraz života v obci, který v ničem podstatném není zkreslen, kde není nic nadsazeno, nic růžově natíráno. Chtěla bych podotknout, že kronikář uvítá náměty, zajímavosti z obce i praktické rady. Dobrá věc je paměti zapisovat, ale neméně důležité je napsané paměti neníčit a dobře uchovávat, aby příštím potomkům zachovány byly. Podle paragrafu může do kroniky nahlédnout ve vymezené době na obecním úřadu pod dohledem kronikáře nebo starosty (místostarostky) obce občan starší 18 let, jakož i osoba, které zákon přiznává práva občana obce a může

navrhnout písemně změnu, doplnění nebo opravu zápisu v kronice. To je tak v globálu o kronice a kronikáři. Konkrétně o našich obecních kronikách a různými zajímavostmi z nich napíši v příštím vydání Obecních novin.

Kronikářka Jaroslava Machulková

Kácení dřevin mimo les

Ráda bych připomněla našim občanům, že i při kácení stromů či keřových porostů na vlastním pozemku musí dodržovat určitá pravidla.

Rozhodující pro to, zda budete potřebovat povolení ke kácení či nikoliv jsou tyto rozměry:

- u stromů **obvod kmene do 80 cm** ve výšce 130 cm nad zemí
- u souvislých keřových porostů **celková plocha do 40 m²**

Pro stromy a keřové porosty, pokud se nacházejí na pozemku Vámi užívaném a ve Vašem vlastnictví do výše uvedených rozměrů není třeba povolení. Pro stromy či keře nad stanovené rozměry musíte požádat o povolení ke kácení dřevin. Pro katastrální území Dobříň je příslušným orgánem ochrany přírody obecní úřad Dobříň.

Povolení ke kácení nebudete potřebovat při kácení z důvodů pěstebních (obnova porostů či výchovná probírka porostů) či z důvodů zdravotních. Takovéto kácení musíte pouze oznámit obecnímu úřadu, a to minimálně 15 dní předem.

Povolení není také třeba při havarijním kácení, kdy je stavem dřevin bezprostředně ohrožen život či zdraví, nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. O havarijním kácení musíte obecní úřad informovat nejpozději do 15 dnů po jeho provedení.

Podrobná pravidla pro kácení dřevin včetně potřebných formulářů naleznete brzy na internetových stránkách obce: www.obecdobrin.cz Ing. Iva Vosáhlavá

značku navrhl dopravní inženýr v souvislosti s opravou ulic „Sluneční“ a „Pod Kanálem“. Obě tyto ulice jsou hustě obydlené a majitelé vlastní jedno i dvě osobní auta. Kdyby všichni zaparkovali nejednou, nebyl by již možný průjezd touto částí obce. Doposud se to řešilo tak, že každý řidič zaparkoval raději na chodníku než aby riskoval odření laku. Tím pádem se přestalo po chodit po chodnicích, neboť přestaly plnit svůj účel. Všichni obyvatelé byli nuceni chodit po středu komunikace. Tuto skutečnost respektoval i nový návrh architekta . Nyní je nutné si zapamatovat, že v takto označených částech obce se jezdí jen 20km.h-1 a je nutné počítat s chodci v celé šíři vozovky. Připojuji malý výtah ze zákona pro ilustraci. Při parkování musíme být ohleduplní, zejména ke starším občanům a neparkovat svá auta před výjezd y z jejich garáží apod. Pro obec však vznikl jeden problém. Je to odklizení sněhu. Snad se již brzy dočkáme lepší mechanizace a budeme moci tyto služby zařadit do normálního chodu obce.

-mk-

zákon č. 361/2000 Sb. § 38 - Provoz v obytné zóně

- Obytná zóna je zastavěná oblast, jejíž začátek je označen dopravní značkou "Obytná zóna" a konec je označen dopravní značkou "Konec obytné zóny".
- Pěší zóna je oblast, jejíž začátek je označen dopravní značkou "Pěší zóna" a konec je označen dopravní značkou "Konec pěší zóny".

V obci nám přibyla neobvyklá značka . Copak asi tato značka znamená? Označuje danou část obce jako „Obytná zóna.“ Tuto

- V obytné a pěší zóně smějí chodci užívat pozemní komunikaci v celé její šířce, přičemž se na ně nevztahuje §53. Hry dětí na pozemní komunikaci jsou dovoleny jen v obytné zóně.
- V obytné zóně a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km.h-1. Přitom musí dbát zvýšené ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. Stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště.)V případě obce Dobříň jsou to doporučená vydlážděná místa pro parkování.)
- Za účelem organizování dopravy může obec v obecně závazné vyhlášce obce vydané v přenesené působnosti vymezit místní komunikace nebo jejich úseky v obytné zóně, které nelze užít ke stání nákladního vozidla, nebo jízdní soupravy.
- V obytné zóně a pěší zóně musí chodci umožnit vozidlům jízdu. To platí i pro děti hrající si v obytné zóně.

Z Kabátovy vily do Johannesburgu

Donedávna na oplocení „vily“ byla umístěna tabule s názvem firmy UNREAL TECHNOLOGY... pak zmizla a novou asi někdo odnesl jako suvenýr... Zvědavost mě vedla k tomu, abych požádal pana Vogla o malé vysvětlení , jak to vlastně s vilou je . - red-

Je to ukázkový příběh, který někdo nazývá „americký sen“ a co víc, úzce se dotýká i malé obce Dobříň v severních Čechách. Píše se rok 1993 a ve Štětí je zakládána společnost Unreal Technology, která o rok později kupuje zdevastovanou Kabátovu vilu. Po nákladné rekonstrukci se v roce 1997 společnost se všemi zaměstnanci stěhuje do nového sídla v Dobříně. Tam probíhá rozvoj společnosti, která se zaměřuje na informační technologie a začátkem tohoto tisíciletí otevírá pobočky ve Štětí a následně i v Praze. V posledních třech letech patří Unreal Technology mezi nejvýznamnější ryze české IT společnosti

v České republice a v tomto okamžiku začíná zajímat velké nadnárodní firmy, které zde chtějí otevřít svoji pobočku. Pro další rozvoj společnosti je přítomnost strategického partnera nezbytná a tak vedení společnosti se dohodlo s mezinárodní firmou Dimension Data o prodeji akcií společnosti. V tomto okamžiku se stává z Kabátovy vily sídlo české pobočky společnosti Dimension Data, která zaměstnává přes 10 000 zaměstnanců ve více než 70 zemích světa a má centrálu v Johannesburku. V tomto okamžiku končí jeden příběh a může začít příběh druhý.

Bývalí akcionáři Unreal Technology v roce 2007 zakládají novou společnost INFINEX CZECH a odkupují Kabátovu vilu, ke které mají již více než vlastnický vztah. K prostředí, ve kterém se dobře podniká, přispívá i umístění v příjemné lokalitě a dobré vztahy s vedením obce. Pro nově vznikající tým lidí, kteří se nyní zabývá developerskými projekty a rozvoji měst a obcí, je dobrý vztah se sousedy velmi důležitý. Předpokládám, že nyní je možné spolupráci s obcí dále prohloubit a na rozdíl od informačních technologií může být naše pomoc mnohem hmatatelnější.

Závěrem chci poděkovat všem obyvatelům Dobříně za příjemné prostředí, které nás obklopuje a také se omluvit za případné zpestření několika nocí naší sirénou, která nás v určitém období občas zazlobila. Dále přeji obci stále stejně schopné vedení, které udrží stávající rozvoj za zachování upřímných vztahů, které ve větších městech tolik postrádáme.

Jiří Vogl, předseda představenstva INFINEX CZECH a.s.

Začátek a konec prázdnin

Hurá škola končí a prázdniny začínají. Je už tradice, že taková událost se musí oslavit. A jak? No přece jako každý rok stanováním na hřišti! A tak jsme postavili stany a těšili se na soutěže. Letos byla velká soutěž, která se jmenovala

„Bludiště“ a vymyslela nám ji pani Simona Gabrielová.

Pro ty, kteří tuto soutěž neznají ji přiblížím:

Soutěžilo se ve dvou družstvech po čtrnácti. Soutěžící dostávali vědomostní otázky, sportovali a hádali prapodivné předměty. Skupina, která vyhrála danou disciplínu dostala bludišťáka. No a kdo jich měl nejvíce vyhrál. Vítězné družstvo dostalo kšiltovky a poražené šátky. Při soutěžení dětem vyhládlo a tak se odebraly k ohni opékat buřty.

Jakmile se setmělo, bylo připraveno letní kino. Po shlédnutí filmu se šlo spinkat. Ráno jsme posnídali a šli užívat prázdnin. Prázdniny utekly jako voda a byl tady konec sladkého nic nedělání. A jelikož se tradice mají dodržovat a my Dobříňáci je máme rádi byl tady karneval. Když se sejdou masky je vždy veselo a pokud se přidají soutěže a sladké odměny tak ještě veseleji. Vyhlásili jsme nejkrásnější masky, které dostaly ceny a masky, které se neumístily dostaly malé drobnosti. Karneval skončil a děti se šly pomalu připravovat na nový školní rok. Vždy něco končí a něco začíná. Dětem sice začala škola, ale prázdniny se vrátí a zase se můžou těšit na další oslavu.

Romana Staňová

Strašidelná sobota

Je zamračená sobota 3.11.2007, ale po naší vesnici je veselo. Do zátiší se řítí spousta divných postav, jsou to duchové a strašidla je totiž HALOUWEEN! Všechno je připraveno a může se začít. Hraje nám hudba a dvě čarodějnice s našeho háje všechny vítají a začíná pořádná mela. Na pódiu hraje hudba a všichni tančí. Zazpívali jsme si karaoke u kterého byla opravdová sranda. Strašidla měla na zahřátí čaj a ty starší omlazující lektvar. Jestli omládlí to uvidíme až se zase sejdeme. Měli jsme i štrůdl, který voněl po celém Zátiší. Soutěžilo se o nejlépe vydlabanou dýni, které byly opravdu

velmi vydařené. Strašidla byla také oceněna a také moc krásná. Když už byla tma, že by se dala krájet, tak se rozsvítily lampiony a šli jsme se projít po vsi. Průvod skončil a tím i strašidelná sobota. Rozloučili jsme se a už se těšili až se zase sejdeme. Je moc hezké, když se lidé dovedou bavit a užívat života naplno!

Romana Staňová

Chtěla bych říci všem dětem, ale i dospělým. Pokud byste měli nějaké přání nebo nápady ohledně kulturních akcí, tak se na mě obraťte. Ráda Vás vyslechnu a pokud budou nápady reálné můžeme je uskutečnit. Chtěla bych touto cestou poděkovat všem, kteří nám na kulturních akcích pomáhají.

Romana Staňová

Vítání občánků

Byl krásný slunný den 11.3.2007. Přesto, že bylo ještě období zimy tak ve vzduchu bylo cítit jaro. Byl to den stvořený pro něco krásného něco jedinečného. A to je narození nového života! Proto jsme přivítali naše nové občánky malé Dobříňáky! Sešli jsme se ve vyzdobené hasičárně, kde jsme přivítali rodiče s miminky a jejich nejbližší příbuzné. Naše děti zarecitovaly básničky a pan starosta popřál rodičům a hlavně jejich dětem to nejlepší co může být, zdraví a spokojený život. Přeji dětem, aby se jim s námi dobře žilo a až nám povyrostou, tak zase oni budou recitovat novým dětem, které se tady narodí a budou tady žít!

Romana Staňová

Jak se žije na okraji Roudnice

Kdo je našim nejbližším sousedem? Jako my chodíme na Bezděkov třeba do školy, nebo pro rohlíky, snad jej jen projíždíme... obdobně vidíme občany z Bezděkova u nás na hřišti nebo obecních akcích i u nás a to je velmi dobře. -red-

Již téměř deset let bydlím v Roudnici nad Labem, přesněji řešeno na Bezděkově a dovolím si napsat o příležitostech, ale taky potížích této čtvrti, která velmi těsně sousedí s i územím Dobříň.

Když jsem se na Bezděkov přistěhoval, tak jsem si se zájmem prohlížel staré fotografie této dříve samostatné obce, mezi kterými jsem našel i svůj dům s adresou „Nový Bezděkov 2“. Na těchto fotografiích mne překvapilo velké množství obchodů, hospod a živností, kterým vévodil cukrovar a velkoobchod s chmelem. Jen obtížně jsem poznával místa, která kdysi byla centrem života obce a nyní jsou spíše zapomenutými zákoutími. Co se stalo s místem, které bylo chloubou mnoha lidí a dnes je okrajovou částí ležící mimo jakýkoli zájem?

Osobně se domnívám, že obrat nastal po připojení k Roudnici a také po rozmachu průmyslu, který tuto část uzavřel pro další růst. Právě díky rozšiřování podniků si Bezděkov podal ruce s obcí Dobříň, která je na druhé straně této průmyslové hranice. Právě Dobříň má s Bezděkovem mnoho společného a to nejen pracovní příležitosti ve stejných podnicích, ale také společnou školu pro mnoho Bezděkováků a Dobříňáků, pískovnu pro letní rekreaci a v neposlední řadě i hřiště, které se podařilo v Dobříně vybudovat. Téměř každý z nás má nějakého svého spolupracovníka, spolužáka, kamaráda nebo známého z Bezděkova nebo z Dobříně. Z tohoto důvodu obyvatelé Bezděkova i Dobříně mají společné obavy o budoucnost této lokality, která je současným vedením Roudnice nad Labem vnímána spíše jako odkladiště něčeho nepotřebného. Nejpalčivěji se místních dotýká oprava budov bývalého cukrovaru, respektive jejich přestavba na ubytovnu pro nepřizpůsobivé občany. Před přestěhováním Masarykovy ulice na Bezděkov varovali i někteří odborníci všichni doufáme, že tento záměr nebude realizován.

Věřím, že i Bezděkov má svoji budoucnost a již nyní můžeme pozorovat příliv nových lidí, především prostřednictvím nově opravených fasád domů. Stejným rozvojem prochází i Dobříň a to nastartováním výstavby rodinných domů. Společné prvky jsou tedy více než patrné a přeji si, aby

obyvatelé těchto částí táhli za jeden provaz a vytvářeli si tak lepší podmínky po život. Doufejme, že i další vedení města Roudnice n.L. vyčlení prostředky na opravu základní školy, chodníků apod. před budováním nesmyslných retardérů a přechodů pro chodce po kterých nikdo nechodí.

Jiří Vogl

Od dubna do října jenom sedm much!

Kouzelné postřehy a zážitky z Dobříně pana Ing. Zdeňka Hájka a jeho hostů.

My děkujeme!! –redakce-

Jednoho temného říjnového večera zazněl zvonek a u dveří pan starosta Kvintus. A hned na mne, jestli bych do obecních novin něco nenapsal. A já, jak mě překvapil, jsem mu to neuváženě slíbil. V noci v posteli jsem se pak proklínal, protože – co napsat? Jsem snad já nějaký spisovatel? A o čem psát? Nějaké paměti? Vždyť já si nic nepamatuji, ani svoje číslo trenýrek! Na druhou stranu pan starosta, obětavý člověk, většinu článků píše sám, měl bych mu asi trochu pomoci. Několik strašných nocí jsem pak prožil. Ve snech jsem pana starostu potkával na všech možných i nemožných místech, vždy dal slušné pozdravení a hned, jak že jsem s psaním daleko. Hrůza, ráno propocené pyžamo, kruhy pod očima. Radši bych někde septik vybíral než ty nervy s psaním! Ale i nepříjemné práce je třeba udělat a tak jsem si dal rychle za sebou několik firů a – vážení čtenáři, mějte při čtení se mnou slitování!

Žijeme si zde na vesnici a ani nevíme, jak dobře. Připadá nám to tak samozřejmé, jako by to bylo odjakživa. Rozhodl jsem se proto zveřejnit touto cestou postřehy hostů, kteří mě v Dobříně navštívili a projevovali podivení nad věcmi, které jsou pro nás již všední. Aby to bylo takovou malou připomínkou, jak dobře si zde žijeme. Nebude to nijak chronologicky, ale spíše chaoticky.

Zdaleka přijíždí milá návštěva, anglická lektorka, která kdysi půl roku se mnou učila na škole, našla v naší zemi zalíbení a přiváží si svoje dvě kamarádky, aby také tu krásu viděly. A můj kamarád, vládnoucí jejich jazykem, který měl s nimi přijet, nestihl jejich vlak.. Konverzace se tedy odehrává podle prvních 3 lekcí učebnice pro samouky, kterou jsem se kdysi prokousal, v přítomném čase, did jsem nepoužil ani jednou. Cestou z nádraží jsem si uvědomil, že doma není nic k zakousnutí ke kávě a vínu, a tak jdeme do obchodu. Nakupuji brambůrky a další dobroty a angličanky dostanou v obchodě slovní průjem, jinak se to prostě nazvat nedá. Hovoří jedna přes druhou, ale ne na mne, jen mezi sebou, pobíhají po krámě, ukazují na různé zboží a vyrážejí obdivné citoslovce. Zkoprněle je s paní Pižlovou pozorujeme a dohadujeme se, co si asi chtějí koupit. Po asi pěti minutách se uklidnily, nekoupily si nic a jdeme tedy k nám vařit vodu na kafe (já) a na čaj (inu jak jinak, angličanky).

Když dalším vlakem dorazí překladatel, vznesu dotaz, co je to v obchodě tak zaujalo. A slovní průjem je tu znova a zase dosti dlouhý. Žádám po Martinovi překlad a on řekne: „Já to zkrátím, prostě je šokovala šíře sortimentu v obchodě. Bydlí na předměstí Liverpoolu, sídliště má asi 50 tisíc lidí a k obchodu s tímto sortimentem musí jet 5 mil do centra!“ Zajímavý postřeh, není-liž pravda?

Tato návštěva byla pozoruhodná ještě tím, že z pěti lidí se tři narodili 27. ledna.

Další milá návštěva, manželský pár učitelů, přijela na kole až z Liberce. Sotva pletou nohama, ale prohlídku vesnice si nenechají ujít. Cestou potkáme několik skupinek dětí, různého stáří, od adolescentů až po předškoláky. A všichni nás pozdraví. Pozdrav opětuujeme a když je to již po několikáté, Jiřina se zeptá: „Ty je všechny znáš, že zdraví?“ Já na to hrdě: „Já vůbec nevím, o koho jde! Je to tady takový zvyk, prostě je k tomu asi rodiče vedou!“ Jiřina: „No to je pěkné, v Liberci

mně nezdraví ani děti z paneláku, kde bydlíme, a to je učím! Já se sem snad přestěhuji!“

Na návštěvě je spolužák, těž majitel rodinného domku. Probíráme stavební úpravy a různá vylepšení, která jsme na našich nemovitostech realizovali. A čím že topíme? Já že plynem. A kolik jste dali za přípojku? Já že 500 Kč. Nevěří. Po vyhledání potvrzenky o zaplacení na OU vyslechnu adagio lamentozo nad tím, že v jeho ulici už dali všichni 23 tisíc, a plyn ještě nemají. No jó, to ovšem nesmíš bydlet u Prahy!

Opět návštěva, z Francie, teta se svojí neteří. Zde jde konverzace snáze, neteř umí česky, studovala zde. Zase procházka po vsi, potkáváme sousedy a zdravíme se. Vyptávají se, zda sousedy znám jménem a co dělají. Odpovídám a ony se diví. Pak z nich vyleze, že bydlí na vesnici, znají jen souseda napravo a nalevo jménem, ale už neví, čím se živí. A to jsou tam už 25 let! Je to tam asi dosti uzavřená společnost. Velmi se jí líbilo, že se obyvatelé starají o své příbytky, většina je nově nahozena, tam u nich prý polovina domů vypadá, že musí každou chvíli spadnout.

Nedávná návštěva z Prahy obdivuje kde co, ale zejména hřiště Na pile. Zákaz kouření, a všichni ho asi dodržují, uvnitř není ani jeden vajgl! A jak to, že tu není nic ohnutého, přeraženého, zničeného? To je tu nějaký celodenní hlídač? A proč je tam cedulka „Hančlův skok“? A proč tu nemáte žádné posprejované zdi?

Večer po horkém letním dni přijede kamarád, celý den se pařil v autě. Nabízím mu kávu, ale on nemá na nic teplého ani pomyšlení, nejradši by prý skočil někam do vody. I kráčíme tedy letní nocí na pískovnu. Měsíc v úplňku nám svítí na cestu, žabáci koncertují. Odkládáme šaty a lezeme do vody. Najednou zděšeně vykřikne: „Pro pánajána, to snad není možné, já jsem po prsa ve vodě a při měsíčku si vidím na špičky nohou! To tu vodu nějak čistíte?“ Vysvětluji, že ne, že prostě taková voda tady je. „Ale vždyť támhle vidím nějaký bagr, to budeme samý

olejový film! Já to znám, vždycky jsem z podobných pískoven smrděl naftou.“ Po vylezení z vody se očuchává, kroučí nevěřicně hlavou. Nakonec to končí sázkou, že určitě tam nějaké duhové skvrny budou a láhev Drsoně na to, že ano! Druhý den ho tedy nakládám do letadla a hodnou chvíli kroužíme nad pískovnou. A nic. Ani nafta, ani sinice. A vyhrál jsem.

No, pěkné to je, žít v Dobříně. I k láhvi alkoholu skrz tu naši vesnici a okolí jeden přijde. Že jsem se sem já, bláhový, přistěhoval až v roce 1997! Začátky byly krušné, za mrazivých dnů ráno roztápět kotel, řezat a štípat dříví, uhlí skládat, s popelem se mazat, roury čistit.. Ve chvílkách zoufalství, třeba když jsem v jedenáct v noci při mínus dvanácti stupních lezl s chřipkou do studny nasadit vypadlou zpětnou klapku – tak jsem se utěšoval: „Járku, chtěl si bydlet na vesnici? Tak musíš něco vydržet! Ono se to snad časem zlepší!“ A víte že se to zlepšilo? V létě jsem se několikrát přistihl po ránu v pyžamu na zahrádce, na kompostéru hrnek s kafem, v ruce rohlík a tu uzobnu malinu, támhle jahodu, angrešt, rybíz, nebo se natáhnou pro třeseň – prostě lebedárna! A daleko, daleko jsou krušné začátky, třeba to uhlí, nebo dlážděná ulice s hlučnými průjezdy aut - všechno špatné je zapomenuto.

A ten náš Obecní úřad pracuje dokonale. Co všechno nedokázal zařídit! Všimli jste si, jak málo bylo letos much? Pověsil jsem mucholapku v dubnu a v říjnu ji sundal a bylo jich tam sedm, to je jedna za měsíc! Klíčí ve mně podezření, jestli i tohle nějak nezařídil.....

Na závěr mohu jen konstatovat – mne přemístit do jiné obce, nebo nedej bože, do města, tak to je můj konec. -H-

Letos poprvé v historii vydávání Obecních novin jsem obdržel velké množství příspěvků od Vás občanů. Mnohokrát děkuji, je to velká pomoc, neboť noviny pak nejsou jednostranně napsané. Občas se vloudí i chyby, tak se předem omlouvám, zejména Vladce Hodanové, které jsem uvedl na plakátu příjmení za svobodna. Správně má být Vladimíra Hodanová. Těším se na nové dopisovatele. Sbírejte zajímavosti a dobré postřehy, zkrátka vše co se týká naší obce - Mk-

Recepty z babince – všem nám moc chutnalo, tak posíláme inspiraci i dalším hospodyňkám !!

Výborný koláč Ály Krauskopfové

Těsto:

400ml polohrubé mouky ,1 sklenku cukru ,1/2 sklenky oleje ,1 sklenka vlažného mléka, 2-3 PL kakaa (nejlépe holandské)1 prášek do pečiva ,3 vejce

Krém :2 šlehačky 30%.2 čokoládky ledové kaštiny

Na posypání :margot

Postup:

den před pečením připravit krém,šlehačky vylijeme do hrnce s ledovými kaštinami , necháme to rozpustit a chvíli povařit, stále míchat ,jinak se to připalí.Dát na 24 hod. do ledničky a druhý den upéct piškot ,všechny suroviny smíchat a vylít na vymazaný a vysypaný plech. Nechat piškot vychladnout a rozmixovat krém,rozetřít a šup na to margot a je to!Kdyby něco ráda poradím Ála.

Tukové šátečky od Míši Baštové

1 tuk 100% (omega ,Iva),1/2 kg polohrubé mouky,2 vejce,1/4 l mléka,7 lžiček cukru,50 g droždí

Náplň : dle chuti,nejlepší

tvarohová,jablečná,ořechová

Drobenka :rozpuštěné vychladlé máslo,hladká mouka,moučkový cukr

Postup: kvásek připravujeme zvlášť ,potom smícháme všechno dohromady.Těsto je trochu lepivější,ale je to naprosto v pořádku.Necháme chvíli odpočinout ,vyválíme ,rozkrájíme na čtverečky , náplň zavinout do šátečků,potřít rozšlehaným vejcem,posypat drobenkou a dát péct do zlatova.Po upečení potřít rozpuštěným máslem.

Čikánské řezy od Ivany Skřivánkové

40 dkg hladké mouky,20dkg tuku (Másla,Hery) , 10dkg cukru ,3 žloutky, prášek do pečiva, trochu mléka,aby se těsto spojilo.Vyválet placku na plech ,potřít marmeládou dle chuti a na to dát nádivku z ořechů.

Nádivka : 15 dkg 100% tuku(Iva,Omega),20 dkg rozemletých oříšků,22 dkg cukru , pomalu přimíchat ze 3 bílků sních ,dát na placku a péct. Dobrou chuť .